

Vážnost problému pašování drog v Mexiku se naplno projevila v průběhu 90. let 20. století ve spojitosti s politickými změnami v zemi a geopolitickou transformací v regionu. Začalo se ukazovat, že drogové kartely představují zásadní součást systému fungování státu a také každodenní reality. Felipe Calderón, nový prezident zvolený za stranu PAN v kontroverzních volbách v roce 2006, se rozhodl zasvětit své období v úřadu boji proti organizovanému zločinu, který mu měl přinést legitimitu ztracenou při volebním boji. Jeho strategie v podobě otevřené konfrontace zpočátku přinesla úspěchy, ale velmi brzy začala být ostře kritizována. Negativní důsledky vojenské kampaně jako například nedodržování lidských práv, militarizace země a ignorování vážných problémů, kterými trpěla mexická společnost, ovlivňovaly život Mexičanů více než kladné výsledky ozbrojeného střetu. Calderón se během šesti let v prezidentském úřadě snažil o získání legitimacy pro vojenskou kampaň proti delikventům pomocí řady strategií. Cílem autora této práce je představit některé z těchto metod a ukázat, jak byla mexická drogová válka legitimizována v kontextu strategií využívaných ve válečných projevech. Autoři diskurzů tohoto typu obvykle k přesvědčení publika o nutnosti boje využívají čtyři generické elementy – odvolání se na externí zdroj moci, odvolání se na historii, konstrukci nepřítele a výzvy k jednotě. Záměrem této práce je pomocí tematické diskurzivní analýzy ukázat aplikaci těchto generických elementů na příkladě prezidentského diskurzu Felipe Calderóna.